

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 14CoP/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1423200651
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bundzel
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:1423200651.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bundzela a sudcov JUDr. Róberta Foltána a JUDr. Kristíny Srnkovej, v právnej veci navrhovateľky: A. B., C. D., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom E. XXXX/X, F. – E. G., proti manželovi: H. B., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, toho času bytom E. XXXX/X, F. – E. G., o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností na čas po rozvode manželstva k maloletému dieťaťu: B. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom ako rodičia, v konaní zastúpenému kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, so sídlom Vazovova 7/A, Bratislava, o odvolaní manžela proti rozsudku Mestského súdu Bratislava II č. k. B4-17P/37/2023-42 zo dňa 03.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. a v závislom výroku III. o náhrade trov konania potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie manželstvo účastníkov konania, uzavreté dňa 21.08.2004 v Bratislave - Starom Meste, zapísané v knihe manželstiev matričného úradu Bratislava – Staré Mesto, vo zväzku C/12, ročník 2004, na strane 54, pod poradovým číslom 278, rozviedol (I. výrok), schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej sa maloleté dieťa na čas po rozvode zveruje do osobnej starostlivosti matky, otec sa zaviazal prispievať na výživu maloletého dieťaťa sumou 350,- Eur mesačne, vždy do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky a styk otca s maloletým dieťaťom zostal neupravený (II. výrok) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (III. výrok).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou ust. § 18, § 19 ods. 1, § 23 ods. 1, 2, 3, § 24 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“) a vecne tým, že vykonaným dokazovaním bol preukázaný rozvrat medzi manželmi, ktorý nedáva predpoklad na obnovenie manželského spolužitia. Medzi manželmi v zásade nebol rozpor o tom, že aktuálne sú medzi nimi nezhody, nebol rozpor ani v tom, že manželia spolu dlhoročne intímne nežijú. Rozdielne bolo vnímanie, či je možné vzťah sanovať a odstrániť vzniknutý rozvrat. Kým manželka jednoznačne trvala na tom, že nemá záujem o žiadnu formu intervencie, manžel mal za to, že odbornou intervenciou (napr. manželským poradenstvom) je možné manželstvo zachrániť. K tomuto postoju súd uviedol, že nie je jeho povinnosťou v každom prípade v konaní o rozvod manželstva viesť manželov k odstráneniu príčin rozvratu (napr. aj realizáciou vhodného poradenstva, príp. mediácie), táto povinnosť sa nerovná povinnosti nariadiť takúto intervenciu manželom aj v prípade, ak jeden z nich o zotrvanie v manželstve jednoznačne záujem nemá. Nepochybný záver o tom, že takéto poradenstvo má potenciál rozvrat odstrániť a taktiež nepolemizoval o stanovisku manžela, že nie je kompetenciou súdu z odborného hľadiska takéto poradenstvo viesť. Súd však má povinnosť

viesť manželov k odstráneniu príčin rozvratu. Zároveň však súd upozornil na to, že táto povinnosť sa nerovná povinnosti nariaďovať nejaký vhodný typ intervencie. Posúdenie samotnej otázky, či je dôvod nariaďovať odbornú intervenciu, spadá nepochybne do kompetencie súdu. V konkrétnom prípade súd rešpektoval jednoznačne formulovanú vôľu manželky, aby jej manželstvo bolo rozvedené. Nejedná sa o neuvážené rozhodnutie manželky, samotná manželka uviedla, že k takémuto rozhodnutiu dospela už pred piatimi rokmi, nerealizovala ho, nakoľko manžel bol rezolútne proti. Hoci samotný nefunkčný intímny život manželov nemusí byť nevyhnutne dôvodom rozvratu manželstva kvalifikujúcim rozvod manželstva, v spojení s nerozporovanými nezhodami a pevným rozhodnutím manželky manželstvo rozviesť, súd vyhodnotil rozvrat v manželstve ako kvalifikovaný, naplňajúci hmotnoprávne predpoklady rozvodu manželstva v zmysle § 23 ods. 1 Zákona o rodine, preto návrhu manželky vyhovel a manželstvo rozviedol.

3. V časti úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode manželstva, staršia dcéra J. v čase rozhodovania súdu už bola plnoletá, súd preto práva a povinnosti na čas po rozvode manželstva vo vzťahu k nej neupravoval. Pokiaľ ide o mladšiu dcéru B., tá mala v čase rozhodovania takmer 15 rokov, jednoznačne vyjadrila názor, že v prípade rozvodu manželstva rodičov chce byť zverená matke s tým, že sa chce stretávať s otcom podľa vlastného uváženia. Samotné stretávanie maloleté dieťa neodmieta, z pohovoru súdu vyplynul pozitívny vzťah k obom rodičom. Otec názor dieťaťa rešpektoval, tak pokiaľ ide o zverenie matke, bez potreby osobitnej úpravy styku dieťaťa s ním, a zároveň súhlasil aj s tým, že na maloleté dieťa bude prispievať sumou 300,- Eur (zrejma nesprávne, keď vo výroku rozsudku je stanovená suma 350,- Eur) mesačne. Matka pracuje ako office manager s príjmom okolo 800 až 850,- Eur mesačne (po zohľadnení daňového bonusu). Otec je živnostník v oblasti komunikácie, marketingu a internetu, zarobí mesačne okolo 2.500,- Eur brutto, z čoho má mesačne k dispozícii sumu okolo 2.000,- Eur. Rodičia vo vzťahu k úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu na čas po rozvode manželstva uzatvorili rodičovskú dohodu, ktorú súd považoval za súladnú so záujmom dieťaťa, rovnako sa vyjadril kolízny opatrovník, preto rodičovskú dohodu vo výroku II. schválil.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti o rozvode manželstva (výrok I.) podal v zákonnej lehote odvolanie manžel, ktorý namietal, že súd prvej inštancie dôsledne nezisťoval príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov a nevyužil kompetenciu nariaďiť odbornú intervenciu. Mal za to, že dôvody uvedené navrhovateľkou neboli nijakým spôsobom skúmané. Súd prvej inštancie nerealizoval svoju povinnosť viesť manželov k odstráneniu príčin rozvratu a nerešpektoval vyjadrenia manžela. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav. Navrhol, aby súd uložil manželom povinnosť zúčastniť sa odborného poradenstva za účelom kvalifikovaného zistenia možnosti odstránenia rozvratu manželského vzťahu.

6. Navrhovateľka vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že nemá žiadny záujem na obnovení nefunkčného, hlboko a trvalo rozvráteného manželstva. Dodala, že manželstvo bolo prvých päť rokov funkčné, ale po narodení druhého dieťaťa sa začali s manželom postupne intímne odcudzovať. Z jej strany city k manželovi začali chladnúť. Poukázala na to, že manžel je silne nábožensky založený a s rozvodmi celkovo nesúhlasí. Manželovo silné náboženské cítenie si uvedomila až postupom času, najmä, keď ich deti nútil pravidelne chodiť do kostola proti ich vôli, čo bolo sprevádzané hádkami a plačom. Každá nedeľa bola po emočnej stránke veľmi náročná. Ďalej uviedla, že s manželom sa veľmi ťažko komunikuje, keďže ju neinformuje kde sa nachádza a kedy sa vráti, niekedy aj dva – tri dni nevie čo s ním je. V podstate o manželovom živote nič nevie. Naposledy ju neinformoval, že vyzdvihne maloleté dieťa z krúžku, ktorý navštevuje, na ktorý ho pravidelne vozíva ona a tak premrhala zbytočne 66 km. Poukázala na rozdielne názory manželov na dodržiavanie poriadku v domácnosti a výchovu detí v tomto smere. Manžel je extrémne neporiadny, niekoľko rokov ignoruje manželkine hranice a vždy si všetko urobí podľa seba, vrátane vyzúvania sa v obývačke, a pod.. Poznamenala, že manžel mal niekoľko rokov priestor na nápravu manželského spolužitia, ale napriek jeho opakovaným sľubom, nápravu nevykonával. Atmosféra v rodine je dlhodobo napätá, čo cítia aj deti. Dospela k presvedčeniu, že povahové črty a nastavenie človeka sa nedá odstrániť a nedá sa vrátiť čas. S manželom sa intímne nestýka od roku 2014 a tento stav je z jej strany trvalý. Manžel absolútne neberie do úvahy, že s ním už zdieľať život nechce. Chce sa posunúť ďalej.

7. V odvolacej replike manžel uviedol, že aj napriek vyjadreniu manželky k jeho odvolaniu na podanom odvolaní zotrúva. Dodal, že vyjadrenie manželky je skreslené. V odvolaní neuviedol, že nemal priestor na nápravu manželského spolužitia, ale že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 3 ods. 5 písm. b) CMP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas oprávneným subjektom (§ 359 a § 362 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok - ďalej len „CSP“ a § 7 ods. 1 a § 94 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti o rozvode manželstva, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom odvolania, keďže tu išlo o návrhové konanie (§ 65 CMP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

9. Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Podľa § 18 Zákona o rodine, manželia sú si v manželstve rovní v právach a povinnostiach. Sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie.

13. Podľa § 23 ods. 1, 2 prvej vety Zákona o rodine, súd môže manželstvo na návrh niektorého z manželov rozviesť, ak sú vzťahy medzi manželmi tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo už nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Súd zisťuje príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi, a pri rozhodovaní o rozvode na ne prihliada.

14. Z uvedených ustanovení, ako aj celej koncepcie Zákona o rodine vyplýva, že spoločenský účel manželstva spočíva vo vytváraní rodinného prostredia, kde manželia žijú spolu vo vzájomnej zhode, citovom zblížení, poskytujúc si vzájomnú podporu a pomoc. Rozvod manželstva sa vo všeobecnosti považuje za nežiaduci jav, ktorý má byť iba výnimočným riešením bezvýchodiskovej situácie v prípadoch, keď vážny stav narušenia vzťahov medzi manželmi nemožno prekonať inak, pri zachovaní ich manželstva. K rozvodu možno preto pristúpiť iba v spoločensky odôvodnených prípadoch (§ 22 Zákona o rodine). Zákon sa v prípade rozvodu neuspokojuje s akýmkoľvek rozvratom, ale vyžaduje jeho kvalifikovaný stupeň. To znamená, že rozvrat vzťahov medzi manželmi musí mať takú intenzitu, že je možné ho označiť za vážny, trvalý a taký, že manželstvo nemôže plniť svoj účel, pričom od manželov nemožno očakávať obnovenie spolužitia. Záver o tom, že vzťahy medzi manželmi sú vážne rozvrátené, môže súd urobiť iba na základe skúmania a zisťovania príčin, ktoré rozvrat spôsobili.

15. Odvolateľ namietal nedostatky v skutkových zisťeniach súdu, ktorý dôsledným spôsobom nezisťoval príčiny, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahov medzi manželmi. Odvolací súd však túto argumentáciu považoval za neopodstatnenú, keď zhodne so súdom prvej inštancie bol toho názoru, že výsledky vykonaného dokazovania postačujú pre prijatie záveru o naplnení zákonných dôvodov pre rozvod manželstva. Obaja manželia na pojednávaní dňa 26.07.2023 zhodne tvrdili, že ich vzťah je narušený a obaja sa citovo odcudzili. Tento záver bolo možné prijať aj bez vykonávania ďalších dôkazov, keďže je zrejmé, že manželstvo účastníkov konania je iba formálnym zväzkom. Táto situácia sa nezmenila ani po vydaní odvolaním napadnutého rozhodnutia, keďže medzi manželmi pretrvávajú nezhody, vzájomné citové odcudzenie a absencia intímneho života.

16. Ak sa odvolateľ aj napriek tomu domnieva, že manželstvo ešte môže fungovať, odvolací súd mu nedal za pravdu. Nie je totiž zrejme, ako by odvolateľ za uvedenej situácie chcel dosiahnuť obnovenie fungujúceho manželstva, keď navrhovateľka obnovenie manželského vzťahu absolútne vylučuje a je pevne rozhodnutá sa rozviesť. Hoci nezhody, či pretrvávajúca kríza samé o sebe nemusia byť dôvodom na rozvod manželstva, avšak len za predpokladu, že i za takýchto okolností si obaja manželia želajú zotrvať v manželstve. V prejednávanej veci ale o takýto prípad nešlo.

17. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na ustanovenie § 1 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého manželstvo je zväzok muža a ženy, ktorý vzniká na základe ich dobrovoľného a slobodného rozhodnutia uzavrieť manželstvo po splnení podmienok ustanovených týmto zákonom; pričom účelom manželstva je vytvoriť harmonické a trvalé životné spoločenstvo, ktoré zabezpečí riadnu výchovu detí (odsek 2).

18. So zreteľom na obsah citovaného ustanovenia je zrejme, že pokiaľ uzavretie manželstva je prejavom dobrovoľného a slobodného rozhodnutia manželov, a to s vedomím utvorenia rodiny vyznačujúcej sa jednak atribútom trvalosti založeného spoločenstva a na druhej strane i jeho harmonického fungovania; potom uvedené aspekty by mali v manželstve pretrvávať po celý čas jeho existencie. Pokiaľ u existujúceho manželstva vývoj vzťahov medzi členmi tohto partnerského zväzku spôsobí, že pôvodný účel, pre ktorý bolo manželstvo uzavreté, sa vytratil a dôvody pre dobrovoľné a slobodné zotrvávanie v manželskom zväzku pominuli, neexistuje rozumný dôvod takýto formálny vzťah zachovávať.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd sa plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvoinštančného súdu, ktorý vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a jeho výsledky správne vyhodnotil. Z vykonaného dokazovania aj podľa názoru odvolacieho súdu niet pochyb o tom, že vzťahy medzi manželmi sú vážne a trvalo rozvrátené a nie je žiaden dôvod predpokladať, že by akýmkoľvek predstaviteľným spôsobom mohlo dôjsť k náprave narušených vzťahov do takej miery, aby bolo možné obnovenie harmonického manželského spoluzitia, pokiaľ to raz jeden z manželov výslovne odmieta, ako to odmieta navrhovateľka. Preto bolo namieste považovať v uvedenom prípade za naplnené dôvody pre rozvod manželstva a na tomto závere nemôže nič zmeniť ani tá skutočnosť, že manžel si želá v manželstve zotrvať z náboženského presvedčenia.

20. K manželom uplatnenej odvolacej námietke, že súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie vykonal dostatočným spôsobom zistenie skutočného stavu vecí, a to riadne vykonaným dokazovaním, najmä výsluchom účastníkov na pojednávaní, osvojením si ich zhodných tvrdení a nakoľko nemal pochybnosti o ich pravdivosti, nemal dôvod pristupovať k inému dokazovaniu, ktoré ani účastníkmi konania navrhované nebolo. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov účastníkov konania nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré (pre posudzovanú vec) rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení procesného predpisu alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

21. K nedôvodnej argumentácii odvolateľa, že súd prvej inštancie nevyužil svoju kompetenciu odbornej intervencie, resp. uloženia odborného poradenstva manželov za účelom kvalifikovaného zistenia možností odstránenia rozvratu manželstva, čím porušil svoju povinnosť odvolací súd konštatuje, že povinnosť súdu zmierovať manželov treba vykladať tak, že ju súd realizuje vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti každého prípadu. Nie je procesnou vadou konania, ak súd rozhodne o rozvode manželstva bez toho, aby sa pokúsil o zmiernenie manželov. Nie je vylúčené, aby súd od snahy o odstránenie príčin rozvratu manželstva upustil, keď je mu zrejme, že príčiny rozvratu manželstva sú natoľko závažné, že nie je možné manželov uzmierniť, naopak, rozvod sa môže s prihliadnutím k okolnostiam prípadu javiť aj napriek všeobecnému záujmu spoločnosti na zachovaní manželstva ako najlepšie riešenie danej situácie. Zákon umožňuje súdu (neukladá mu povinnosť, ako sa mylne domnieva odvolateľ), ak je to účelné a umožňujú to okolnosti prejednávanej veci, účastníkov vyzvať, aby sa o zmierné riešenie pokúsili mediáciou. Teda nemôže účastníkom konania uložiť povinnosť, aby sa mediácie zúčastnili. Účelnosť výzvy sa pritom posudzuje vždy podľa konkrétnych okolností každého prípadu. V prípade, ak okolnosti prípadu neumožňujú, aby vec bola riešená mediáciou, pokiaľ

je manželstvo hlboko a trvalo rozvrátené, tak ako tomu bolo v prejednávanej veci, s poukazom aj na jednoznačný postoj navrhovateľky sa rozviešť, by výzva o zmierné riešenie mediáciou bola neúčelná.

22. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., vrátane závislého výroku III. o náhrade trov konania (odvolaním osobitne nenapadnutého a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol použitím ustanovenia § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 CMP, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).